«Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 2 Ιανουαρίου, 2021

Τότε δὲν θέλησαν οἱ ἄνθρωποι τῆς Βηθλεὲμ καὶ τὰ πανδοχεῖα της ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τους καὶ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν **Οὐράνιο ἐπισκέπτη**. Ξένος ὁ ἐρχόμενος Χριστός, πού ὅμως ὁ Ἴδιος εἶναι ἡ παγκόσμια ξενία, ἀφοῦ στὴ Σάρκα πού προσέλαβε φιλοξενεῖ ὅλο τὸν κόσμο. Σήμερα ὑπάρχουν τόποι ἀφιερωμένοι στὸν σαρκωμένο Θεό, στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἂν κάθε ναὸς καὶ ξωκκλήσι λογίζεται, καὶ εἶναι, μία ὁρατὴ φάτνη τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν δεκάδες χιλιάδες τόποι τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι βεβαίως ὁ Χριστὸς καὶ ἡ **οὐ - τοπία**, ἀλλ᾽ εἶναι καὶ ὁ **τόπος**. Οὐ – τοπία ὡς Θεός. Δὲν χωράει ὁ Θεὸς σὲ ἕνα τόπο. Ὡς ἄνθρωπος ὅμως εὐδόκησε νὰ ταπεινωθῆ, νὰ μπῆ στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ νὰ βρίσκεται καὶ σὲ ἕνα τόπο, εἴτε ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἕνας Ναός, εἴτε εἶναι μία σύναξις, εἴτε εἶναι μία εὐσεβὴς καρδιά.Ἄρα δὲν μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε γιὰ τὰ σύγχρονα Χριστούγεννα τὸ «*ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι*» (Λουκ. β΄ 7). Ἐκεῖνος ἔχει τὸν τόπο Του, τὸν συγκεκριμένο, ἂν θέλετε, τόπο, τὸ Ναό Του, ποὺ συνάγεται τὸ σῶμα Του, οἱ πιστοὶ μαθητές Του. Γιὰ τὴν λαχτάρα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Πατρίδας μας μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ συγκεκριμένος τόπος τοῦ Χριστοῦ εἶναι δυστυχῶς ἀπροσπέλαστος. Τόπος ὑπάρχει· **τρόπος** νὰ προσέλθουν «*ὅσοι πιστοὶ*» στὸν ἱερὸ τόπο δὲν ὑπάρχει.

Μᾶς λένε, ὅτι μποροῦμε νὰ κάνουμε Χριστούγεννα καὶ μὲ κλειστὲς τὶς ἐκκλησίες. Νὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τά **φυλλοκάρδια** τῆς ὕπαρξής μας, γιὰ νὰ γεννηθῆ ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς. Ἀσφαλῶς ἡ καρδιὰ μας εἶναι ὁ πιὸ εὐλογημένος γιὰ τὸν καθένα τόπος τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ὁ πιστὸς δὲν θέλει τὸν Χριστὸ μόνο ὡς ἱερὸ βίωμα τῆς καρδιᾶς του. Τὸν θέλει καὶ **Οἰκοδεσπότη** τοῦ μεγάλου Δείπνου. Δὲν Τὸν θέλει μόνο ὡς συναίσθημα. Τὸν θέλει καὶ ὡς «*τροφὴν τοῦ παντὸς κόσμου*». Δὲν Τὸν θέλει μοναχικά. Τὸν θέλει καὶ ἐκκλησιαστικά. Τὸν θέλει καὶ στὸ **Εὐχαριστιακό** Του τραπέζι.

Ὁ Χριστός, σὲ ἀντίθεσι μὲ ὅσους καὶ ὅσα ἐμποδίζουν τὸν ἐκκλησιασμό μας, θὰ μᾶς προσκαλῆ, λέγοντας: «*Καὶ ἔτι τόπος ἐστὶν*» (Λουκ. ιδ΄ 22). Ὄχι γιὰ 1, ὄχι γιὰ 9, ὄχι γιὰ 15, ὄχι γιὰ 25, ὄχι γιὰ 50, ἀλλὰ γιὰ ὅλους...

Βέβαια οἱ συνθῆκες μὲ ἀφορμὴ τὸν κορωνοϊὸ δὲν ἐπιτρέπουν **συνωστισμοὺς** σ᾽ ὁποιοδήποτε τόπο, ἀκόμα καὶ στὸ Ναό. Αὐτὸ τὸ δέχονται οἱ πιστοί, ὄχι μόνο ὡς ὑπακοὴ στοὺς λοιμωξιολόγους καὶ ὡς **ἐφαρμογὴ** τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων, ἀλλά

καὶ ὡς δεῖγμα **ἀγάπης**. Γιὰ τὸν ἰὸ τῆς παρούσης πανδημίας δὲν ὑφίσταται τόπος ἄβατος!

Στὸ ἕνα ἄκρο, λοιπόν, βρίσκονται ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ τηρήσουν τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα. Στὸ ἄλλο ὅσοι κλείδωσαν τοὺς Ναούς, ἢ τώρα τοὺς ἀνοίγουν γιὰ ἐλαχίστους γιὰ τὶς μεγάλες γιορτές.

Μερικοὶ κατηγοροῦν τὴ διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δὲν «ξεσηκώνεται», νὰ κηρύξη «ἐπανάστασι». **Πιθανὸν νὰ μὴ καταλαβαίνουν οἱ «θερμόαιμοι» καὶ ἀπερίσκεπτοι, ὅτι σὲ μία περίοδο πού οἱ ΜΕΘ ἦσαν (ἢ καὶ εἶναι) γεμᾶτες, δὲν πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ ζητήση χαριστικὴ μεταχείρισι.**

(Πηγή: christianvivliografia.wordpress.com*)*